

Mondigheid

Hebt u dat ook wel eens? Dat u het gevoel hebt of krijgt dat wij, krasse knarren, niet helemaal voor 100% worden aangekeken? Dat allerlei lieden beslissingen voor en over ons willen nemen, zonder ons er in te kennen?

Neem nu ING in België. Daar hadden ze bedacht dat de bejaarden, want zo wordt daar iedereen vanaf 65 jaar genoemd, tegen zichzelf beschermd moesten worden. En dus werd er vastgesteld dat ze van hun eigen geld maar € 1000,00 per dag mochten opnemen. Een hoger bedrag was te gevaarlijk

voor hen. Dat schoot de zuiderbuurse leeftijdgenoten in het verkeerde keelgat en ze dreigden massaal over te lopen naar een andere bank. Dus koos ING snel eieren voor zijn geld en draaide de maatregel ijlings terug. “Het is mijn geld zonne”, zei een Vlaamse madam op de BRT, “en daar beslis ik zelf wel over!” Ferme taal en terecht. Ze was zogezegd niet op haar mondje gevallen.

Zo gek als hierboven hebben de paar overgeschoten banken in Nederland het nog niet gemaakt. Hier wordt je nog redelijk behandeld, maar je moet dan wel over internet beschikken. Heb je dat niet dan ben je behoorlijk in de aap gelogeerd en afhankelijk van kinderen, familie of kennissen, die je willen helpen bij het pinnen, downloaden, chatten en wat er nog allemaal meer aan technologie te verzinnen is. En dat allemaal onder het moment van een betere dienstverlening aan de klant.

Ook instanties hebben de neiging om over ons lot te beslissen, zonder ons daarin te kennen. Neem de gezondheidsverzekering. Ieder jaar wordt er gebakkeleid over wat er in het basispakket moet komen, blijven of verdwijnen.

En de fysiotherapie is daarbij één van de meest bedreigde diersoorten. Negen of achttien behandelingen per jaar is niet veel als je last hebt van constant stramme ledematen, de neiging hebt tot scheef of voorover groeien, je nekspieren beklemd zitten of wat er op dit vlak nog allemaal meer aan kwalen bestaat. Bij het vaststellen van een nieuw basispakket wordt (bijna) altijd bedacht dat we het wel met minder losmaakbehandelingen kunnen doen. We moeten dan zelf maar wat aanvullend rekken en strekken. Dat schiet grijs Nederland dan weer in het verkeerde keelgat. Kamerleden worden

belaagd met e-mails en petitie's, de ouderenbonden komen in het geweer en het eind van het liedje is dat alles blijft zoals het is, het bekende glas wordt gedronken en de even bekende plas wordt gedaan. De bekende storm in het bekende glas water is dan weer voor een jaar geluwd.

Veel zorginstellingen kunnen er trouwens ook wat van. Komen ze bijvoorbeeld tot de conclusie dat dementerende ouderen zo veel mogelijk van vroeger vertrouwde huishoudelijke werkjes moeten doen en worden ze aan het aardappels schillen of stof afnemen gezet. Ook als je nog nooit ene aardappel hebt geschild of stof hebt afgenomen. Je werk zul je doen, want zo hebben we dat bedacht en o wee, als je het niet doet. Gewoon mondje dicht!

Oh ja! Als je oud en bedlegerig bent en je niet meer buiten komt, moet je toch over een geldig legitimatiebewijs beschikken. Heb je dat niet dan kun je bijv. bij verkiezingen je stem niet meer (laten) uitbrengen. En natuurlijk wel een goede foto zonder lach er op, want je zou na al die lange jaren eens iemand anders kunnen zijn! We kunnen om dat soort regels misschien wel lachen, maar het lachen, vergaat je wel als je er mee te maken krijgt en je mondigheid onderdrukt wordt.

We begaan allemaal vrij regelmatig verkeersovertredingen. De pakkans is klein, maar als je gepakt wordt, dan kan oom agent soms vervelend en denigrerend uitpakken. Zo van “en mevrouwetje, weet u wel dat u in overtreding bent? U brengt het verkeer onnodig in gevaar en dus moet ik u daarvoor een bekeuring geven.” “Ja maar agent, er kwam ook nog verkeer van links en er staan zoveel borden dat ik de weg even kwijt was.” “Kan best zijn mevrouwetje, maar regels zijn regels en u krijgt ook nog een bon wegens het beledigen van een ambtenaar in functie.” Einde discussie en einde mondigheid.

Toen ik uit mijn middagdutje ontwaakte en de specialist belde voor een afspraak, kan ik niet snel worden geholpen, want er was een maandenlange wachtlijst. En ondanks dat ik kond deed dat mijn rug veel zeer deed en ik daardoor mijn knieën extra belastte en last had van mijn heupen, werd mij te verstaan gegeven dat ik niet eerder terecht kon dan over vier maanden.

En daar stond ik dan met een mond vol tanden. De mond gesnoerd, met stomheid geslagen en versuft legde ik de hoorn neer en dacht ik even met heimwee aan de “goede oude tijd”, toen er nauwelijks wachtlijsten waren. Alleen deden we toen nog minder onze mond open, want de dokter, de zuster, de assistente, oom agent of mijnheer / mevrouw de ambtenaar duldden toen helemaal geen tegenspraak. Net als mijnheer pastoor, de dominee, de burgemeester en de minister. Die zeiden geen woord, want zij zaten al in het parlement. Jules de Corte had dus toch gelijk.

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Augustinus